

יש קריאות: "בדולרים! בדולרים! לא נסכים למשהו אחר!"

"כדאי"

"כדאי מאד!"

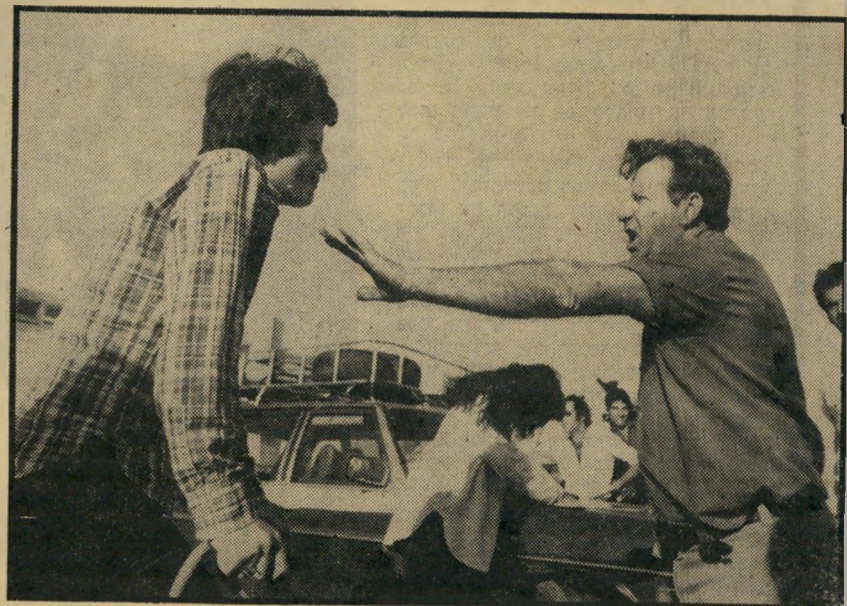

למית נכנתה עליפי החלטת ממשלת ישראל בשנת 1972. ההחלטה על תיכוי נוגה כעיר בת 100 אלף תושבים נתקבלה באוגוסט 1977. איכלוס העיר החל בחודש ספטמבר 1975 עליידי אורחים ישראלים, רובם עירוניים, ועליידי שני גרעינים של עולים חדשים, אחד מברית-המועצות והר שני מארצות-הברית. היום מהווים העולים 10% מכלל התושבים. יעודה של העיר ימית היה לשמש בירה משגגת של החבל כולו, להוות אתר תיירות וקיס, ובעתיד — ישוב תעשייתי מפותח.

היום גרים בימית 550 מישפחות, כ-2200 נפש. עליפי החלטת הכנסת אחרי חתימת הסכמי קאמפדייוויד, נקבע שאיזור חבל-

"לא מתבייש!" אומר יעקוב אביטן. "לא מתבייש שיקראו לי נבלה, או שיקראו לי ספסר פיצויים. אני שילמתי כסף טוב עבור הבית והחנות, ואפילו שיצקו ממני או ילעגו לי."

"רמאים!" אומר משה נברום. נהג מונית, שהגיע למקום עם צוות טלוויזיה. "בא, לקחו אדמות, התיישבו בתוך החולות ועשיתם את מדינת ישראל! אם הם אידיאליסטים, אז שילכו להתיישב בגליל או בנגב, נראה אותם."

ימית יתור לריבונות מצרית שלוש שנים אחרי חתימת חוזה-השלום. הבלייקהליטה היו קשים, והיום הם מהי וויים דגל בדיונים על הפיצויים.

יעקב אביטן, איש המחזור הראשון של המתישבים, אב לשני ילדים ובעל חנות, הוא מהתקפים שבין האורחים: "הגענו הנה בעיקבות החלטת ממשלה. לא הת נחלנו בלי אישור, ולא פרענו חוק. שילמנו את מלאו המחיר עבור כל דבר שקיבלנו, ושלא יספרו עלינו בעיתונים שקיבלנו הכל בחינם."

"היה חוסר-תעסוקה, טבענו חצי מטר בחול, החוקנו בשיניים, כי זה היה אינטרס לאומי. לא קיבלתי מתנות. אפילו הלוואה

מאמין בשלום, "הזה", מאמין שהוא ייקרא למילחמה תוך חמש שנים, ובמצב גרוע יותר". בקשר לעתיד היישוב דעתו נחרה: "החלטת הכנסת חלה עלינו, אם נרצה ואם לא נרצה. חלק מהתושבים מוכן להיענות לפניית הממשלה ולהישאר ככל שניתן, ואני חוזר — 'ככל שניתן', חלק שני אינו מוכן להיכנס להקפאה עמוקה. השווה בין הצדדים הוא שכל אחד רוצה לדעת איפה הוא עומד. לא שנדע מחר, אלא היום. רוצים לדעת איך נחזק מבחינת שירותים."

מחזק את דעתו ניסים פנסו: "נדרוש שירותים כמו בעיר של 10 אלפים נפש." וקריאתיביניים כללית: "מספיק שהשלום

בדלת האתורית

נכנסת, לא גאה וזקוף. לא עמדת מול התושבים, לא אמרת אני החלטתי ואני עומד בהחלטתי בכבוד!" הטיחו מתיישיבי ימית בפני בגין וניסו לפרוץ את מעגל החיילים שסבבו אותו.

בן-אלישר מתרגש

"לא אשמע כאן אף עלבון! אתם שומעים?!" אמר מנכ"ל משרד ראש-הממשלה והניף ידיו למנוע מהם מלהיכנס לחדר, שבו ישב בגין. "מתביישו לכם! איך אתם מציגים את עצמכם?"

"השלום על גבינו!"

בא על גבינו! לא ניתן שגם נממן אותו! תושבי ימית מוכנים לדבר על הכל: רגשות, מישפחה, יחסים חברתיים ופוליטיקה. על הכל, מילבד — כסף.

"פיצויי עשן"

מחשש פן יוזכרו בנושימה אחת עם המושג המפורסם, "וייו" — וולברווילה. לעריכיות או לערים לאייקרות אין מתייחסים כאן כלל, מחשש פן תרד הרמה. לקחו את ראשו-ילציון כמושג, ומכאן ואילך ממשיכים.

רוב בתי-המגורים בימית הם חד-קומרי תיים, על שטח קרקע של 375 מ"ר. בראי שוין-לציון מחיר דירה בת שלושה חדרים בבית משותף הוא מיליון לירות, כמה עשויה לעלות בעוד שלוש שנים דירה בת ארבעה-חמישה חדרים, הבנויה על קרקע החכורה ל-99 שנה? לאלוהים ול-אנשי ימית פיתרונים.

יש גם אנשים ששקטים וצנועים, שאינם (המשך בעמוד 58)